

MODULUL 3. BISERICA ȘI SLUJIREA PERSOANELOR CU DIZABILITĂȚI

Pregătiți-vă și suflecați-vă mânecile. Urmează să acoperim problema slujirii persoanelor cu dizabilități în Biserică. Cum îi mobilizezi pe membrii și liderii Bisericii? Unde găsești voluntari și cum îi recrutezi? Care sunt cele mai importante subiecte ale pregătirii lor? Cu ce modele de slujire poți începe?

Intenția lui Dumnezeu e ca noi să îmbrățișăm propria suferință și pe acei care trec prin ea. Vom studia epistolele lui Pavel care îndeamnă pe toți credincioșii să se îmbărbăteze unii pe alții în dragoste, împărtășindu-și poverile și bucuriile, prin solidaritate și comuniune reală. Vom studia ce spune Scriptura despre Biserica matură; cum slujirea persoanelor cu dizabilități și a celor în nevoi și suferință, nu e o povară sau o obligație, ci un privilegiu și o slujire a lui Hristos Însuși.

Oamenii cu dizabilități sunt unul dintre cele mai neevanghelizate grupuri de oameni, în fiecare cultură din lume. O parte din rezistența organizației Joni and Friends de-a lungul anilor s-a datorat parteneriatelor strategice cu biserici și alte fundații, precum și cu organizații guvernamentale și sociale, pentru a împuternici persoanele cu dizabilități și pentru a întâmpina nevoile lor. Vom privi la modul în care fundațiile ce slujesc persoanelor cu dizabilități se pot conecta strategic cu alte organizații, spre a întâmpina nevoile fizice și spirituale ale persoanelor și familiilor afectate de dizabilități.

În final, prin acest modul veți cunoaște prieteni ai Joni and Friends care au fost transformați prin mărșul Har al lui Dumnezeu. Domnul să vă binecuvânteze în încercarea voastră de a urma frumosul Său mandat.

Reverendul James Rene

LECȚIA 9. Provocările majore ale Bisericii pe calea spre maturitate

Comoara aceasta o purtăm în niște vase de lut, pentru ca această putere nemaipomenită să fie de la Dumnezeu – 2 Corinteni 4:7

Obiective

Studiul acestei lecții te va ajuta:

- *Să explici din Scriptură un scurt cuprins al ecleziologiei și importanța cadrului său teologic.*
- *Să explici principalele imagini pe care Biblia le folosește ca să definească natura și funcția Bisericii.*
- *Să descrii Biserica drept un trup lovit, un trup în suferință și un trup matur al lui Cristos.*
- *Să înțelegi cele șapte mișcări ale slujirii persoanelor cu dizabilități.*
- *Să explici cum „o Biserică matură” percepe planul lui Dumnezeu pentru dizabilități și răspunde la acesta.*

O Biserică este compusă din oameni normali cu potențial extraordinar, atât pentru bine, cât și pentru rău. Ca urmare, o Biserică trebuie să funcționeze ca un *organism* viu și în mișcare, cu abilitatea de a iubi, a ierta, a încuraja și a sprijini. În același timp, Biserica reprezintă o *organizație* în care se săvârșește o lucrare divină. Dumnezeu cheamă lideri, păstori și învățători la slujire, ceea ce necesită planificare strategică și implementare. Liderii trebuie de asemenea să fie ispravnici credincioși ai finanțelor și resurselor pe care Domnul li le încredințează, de aceea este nevoie de responsabilitate.

Problemele apar atunci când unei biserici îi lipsește echilibrul dintre cele două funcții, ca *organism* sau ca *organizație*. Dacă o biserică funcționează ca un organism, fără structură sau organizare, riscă să slujească fără responsabilitate sau direcție, rezultând în diferite excese spirituale în cadrul părtășiei. Pe de altă parte, dacă o biserică funcționează strict ca o organizație, poate deveni insensibilă la călăuzirea Duhului Sfânt, bazându-se doar pe înțelepciunea omului. Astfel se ajunge ca Biserica să devină mai degrabă o „instituție” decât o familie cu o inimă deschisă pentru Dumnezeu și lumea plină de suferință. Slujirea persoanelor cu dizabilități nu prea se potrivește în nici unul dintre cele două scenarii.

În Modulul 3 vom discuta modele biblice și contemporane a rolului Bisericii în evanghelizarea familiilor afectate de dizabilități. Vom examina provocările care pot împiedica aceste familii să se alăture cursului vieții de Biserică. Vom descoperi că atunci când o biserică nu reușește să primească cu bucurie comunitatea persoanelor cu dizabilități, există un preț mare de plătit – Isus a spus : *Adevărat vă spun că, ori de câte ori n-ați făcut aceste lucruri unuia dintre acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie nu Mi le-ați făcut.* (Matei 25:45).

UNITATE

Fraza „Uniți stăm în picioare – divizați cădem” este atribuită legendelor lui Aesop, dar a luat naștere în inima lui Dumnezeu. El a creat toți oamenii, cu și fără dizabilități, ca ei să trăiască în unitate cu El și în părtășie unii cu alții. Imaginea contrară ar fi să împarți și să conduci, ceea ce cauzează haos în viețile noastre, precum și în bisericile noastre. Unitatea – *un singur trup, chemat la pace* (Coloseni 3:15) – transformă zdrobirea noastră și construiește comunități cu credință matură.

I. Identificarea cadrului teologic al Bisericii

Oamenii descriu Biserica în diferite moduri, în funcție de experiențele lor personale. Biserica este complexă, deoarece e formată din oameni, care la rândul lor sunt complecși. Așadar, trebuie întâi să definim Biserica dintr-un punct de vedere biblic, și nu dintr-o poziție sociologică. În cartea lui Millard Erickson, *Teologia Creștină*, el descrie o trecere modernă socială la un șir de gândire mai secular cu privire la Biserică și modul în care oamenii Îl privesc pe Dumnezeu. Mii de ani s-a crezut că Dumnezeu se relaționa lumii doar prin instituția supranaturală a Bisericii. Totuși, Erickson observă că Biserica nu mai e văzută drept agentul special al lui Dumnezeu, singurul prin care își întrupează prezența Sa divină. El vede rezultatele acestei mișcări ca fiind îngrijorătoare. Erickson scrie:

„Există o concepție la scară largă cum că Dumnezeu se relaționează lumii în mod dinamic prin multe străzi sau instituții. Accentul este pus pe ceea ce face Dumnezeu, nu pe modul în care este... Ca rezultat al acestei schimbări în orientare, Biserica este acum studiată prin discipline și metodologii diferite de teologia dogmatică sau sistematică. Noua concepție ce aplică discipline și metodologii non-teologice în studiul Bisericii, reprezintă un pericol în lupta Bisericii de a se înțelege pe ea însăși din punct de vedere teologic. Problemă majoră cu încercarea de definire a Bisericii în termeni de activitatea sa dinamică este că o astfel de definiție evită să facă vreo afirmație cu privire la natura Bisericii.

Cu acestea în minte, restul lecției va fi dedicată dezvoltării unei viziuni explicit *biblice* asupra Bisericii, raportată la persoanele cu dizabilități.

A. Ecleziologia: doctrina Bisericii

Biserica este un „popor ales”. Termenul „eclesiologie” vine din cuvântul grecesc *ekklesia* – *ek*, care înseamnă „din afară” și *kaleo*, care înseamnă „a chema”. Așadar, Biserica este „un grup chemat/adunat”. În Vechiul Testament, termenul este folosit în Deuteronom 9:10 ca *ziua în care tot poporul era adunat*. *Ekklesia* apare de 114 ori în Noul Testament și fraza *poporul ales al*

Domnului era un termen familiar printre scriitorii Noului Testament, în special pentru Pavel, care a folosit-o de 111 ori. Chiar și originile cuvântului englez pentru „biserica” se trag din cuvântul grecesc *kuriakon*, ce înseamnă „care aparține Domnului”.

Chuck Colson, fondator al Prison Fellowship și The Chuck Colson Center for Christian Worldview (Centrul pentru viziuni creștine), a petrecut ani la rând analizând Biserica și a contestat puternic viziunile creștinilor de azi. În discursul său din 2009, la conferința retragerii președintelui Joni and Friends, domnul Colson a afirmat despre Biserică:

„Cea mai mare nevoie a Bisericii creștine este să înțeleagă faptul că creștinismul nu este doar o relație cu Isus. E un mod de a privi realitatea... Sunt convins că cea mai mare slăbiciune a Bisericii este că avem o viziune reduționistă asupra creștinătății – sunt doar eu și Isus. Credem că suntem în stare bună. Isus îmi poartă de grijă și am o relație minunată cu Isus. Asta e o aberație!”

CITEȘTE: „Dragoste, viață și viziune asupra lumii”, de Chuck Colson

Ce direcție oferă domnul Colson, în lucrarea sa, pentru a ne schimba perspectiva „eu și Isus” cu o perspectivă biblică asupra Bisericii?

B. Natura biblică a Bisericii

Trebuie să recunoaștem că în trecut, Biserica nu a reflectat întotdeauna natura sa adevărată. Ca și sfinți, suntem chemați să arătăm caracterul lui Dumnezeu prin dragostea noastră pentru ceilalți. Natura noastră – insuflată de puterea Duhului Sfânt – ar trebui să reflecte imaginea, personalitatea, funcțiile și scopurile lui Dumnezeu în lume. Biblia folosește aceste imagini principale pentru a descrie Biserica.

1. **Poporul lui Dumnezeu** – Aparținem lui Dumnezeu și El ne aparține nouă. Când Dumnezeu ne poruncește în Exod 20:7 să nu luăm numele Lui în deșert, ne cere să nu chemăm numele Lui și apoi să trăim contrar caracterului Său. În Matei 5, numește creștinii „sarea pământului” și „o cetate așezată pe un munte”, ceea ce înseamnă că noi trebuie să îi facem cunoscute cuvintele și lucrările prin viețile și mărturiile noastre. Când necredincioșii vor privi la Biserică, să poată spune: „Acesta este un popor care aparține Dumnezeului cel Sfânt.”
2. **Trupul lui Hristos** – Această imagine spune că activitatea lui Hristos pe pământ se concentrează asupra Bisericii. Biserica este trupul Său; deși e compusă din multe părți, ea e unită: „*Voi sunteți trupul lui Hristos, și fiecare, în parte, mădularele lui.*” (1 Corinteni 12:27). Un trup nu poate nega o parte din sine și să continue să funcționeze ca un corp

întreg. Hristos este capul Bisericii, întrucât Dumnezeu a așezat toate lucrurile la picioarele Sale și L-a numit peste tot ce ține de Biserică.

3. **Templul Duhului Sfânt** – Duhul Sfânt a dat naștere Bisericii (1 Corinteni 12:13), și continuă și azi să dea viață bisericilor. Duhul Sfânt nu este un „instrument” pe care Dumnezeu doar îl folosește să „repare” poporul Său – ci Duhul Sfânt al lui Dumnezeu se raportează sufletelor noastre și prin El îl numim pe Dumnezeu „Ava” Tată (Romani 8:15). Suntem locuiți de Duhul Sfânt, atât individual (1 Corinteni 3:16-17, 6:19), cât și colectiv (Efeseni 2:21-22). „În El avem viața, mișcarea și ființa.” (Fapte 17:28).

C. Funcțiile biblice ale Bisericii

Fiecare organizație funcționabilă are un set de declarații bine definite a scopului și obiectivelor sale; dacă nu are nici un scop, nu va avea o direcție. Mulți oameni au diferite opinii despre Biserică și la ce este ea chemată să fie și să facă în lume. Dar Biblia identifică în mod specific următoarele funcții ale bisericii în chemarea sa de a sluji Domnului, lumii și celorlalți.

1. **Închinare:** atitudinea inimii individuală (Matei 5:23-24; Romani 12:1-2; 1 Timotei 2:10, 5:4) și colectivă (1 Corinteni 14:26; Efeseni 5:19; Coloseni 3:16).
2. **Instruire:** modelul primelor biserici (Fapte 2:42, 5:28, 18:11) și doctrine corecte (1 Timotei 1:3; Fapte 5:28).
3. **Edificare** prin slujire și părtășie: frângerea pâinii împreună (Fapte 2:42), rugăciune (Fapte 4:24-31), slujirea în cadrul Bisericii (Romani 12:3-8), și sprijinirea lucrării (Romani 15:26; 2 Corinteni 9:13)
4. **Evanghelizare:** slujirea în afara Bisericii (Fapte 8:4, 11:19-20)
5. **Organizare:** desemnarea de lideri ai Bisericii (Fapte 14:23; Tit 1:5)
6. **Ritualuri:** botezul și Cina Domnului (Fapte 2:41; 1 Corinteni 11:23-24)

D. Koinonia – ingredientul pentru viața în comunitate

Koinonia este un cuvânt grecesc din Noul Testament care înseamnă „comuniune” sau „părtășie” între credincioșii creștini. Epistolele lui Pavel către biserici le sfătuiau să se zidească unii pe alții și să fie părtași unii cu alții și cu Dumnezeu. Biserica nu a fost niciodată menită să reprezinte un „loc” pe care oamenii să îl viziteze doar pentru închinare, ci trebuie să fie o comunitate unde prietenii își cunosc bucuriile și poverile unii altora. De-a lungul Noului Testament, *koinonia* e folosit ca să comunice:

1. Unitate și legătură între credincioși – (Fapte 2:42; Filimon 1:6; 2 Corinteni 8:4).
2. Unitate cu Cristos – (1 Corinteni 1:9, 10:16; Filipeni 3:10).
3. Unitate între Trinitate și Biserică – (2 Corinteni 13:14; 1 Ioan 1:3-7; Filipeni 2:1).

4. Parteneriat în Evanghelie – (Galateni 2:9; 2 Corinteni 8:23; Filipeni 1:3-5).

„Participând” la Biserică, de multe ori uităm „să fim” Biserica.

II. Unde este Biserica astăzi?

A. De ce multe biserici nu își ating ținta?

Potrivit lui Erik Carter, în cartea sa numită „*Including People with Disabilities în Faith Communities*” (*Integrarea persoanelor cu dizabilități în comunitățile creștine*), „numeroase grupuri creștine au conștientizat eșecul lor în a răspunde persoanelor cu dizabilități în moduri ce reflectă chemarea lor la a purta de grijă, a iubi și a fi comunități receptive”. Deși e dificil să numim exact nivelul de implicare a persoanelor cu dizabilități în biserici, diferite statistici descoperă o nevoie ca bisericile să devină mai active în slujirea familiilor afectate de dizabilități. În continuare sunt câteva statistici din Statele Unite:

1. Conform unui studiu care chestiona părinți ai copiilor și adolescenților cu dizabilități, mai puțin de jumătate dintre aceștia, cu autism, pierderi de vedere/auz, dizabilități intelectuale sau multiple, au participat la activități religioase în decursul anului trecut.
2. Când 200 de părinți ai adolescenților cu autism au fost întrebați despre participarea copiilor lor la servicii religioase, mai puțin de o treime au raportat ca aceștia să fi participat săptămânal; doar 11% au participat la activități sociale și religioase.
3. O treime din copiii și adulții cu dizabilități intelectuale care sunt luați în plasament sau în orfelinate, participă rar la servicii religioase; doar un sfert afirmă că participă „uneori”.
4. Într-un studiu realizat pe 91 congregații de creștini, evrei și musulmani, 71% au spus că sunt în general conștienți de barierele incluziunii comunității persoanelor cu dizabilități; 69% au spus că nu au început încă sau abia începeau să transforme familia bisericii lor într-un loc al incluziunii; 53% au spus că erau în procesul de a face asta și doar 28% au explorat parteneriate cu agenții ale comunității sau organizații care slujesc persoane cu dizabilități.

Chiar dacă există o mulțime de învățături biblice despre imaginea și funcțiile Bisericii, totuși cădem în capcana dorinței ca biserica noastră să pară „de succes” și „bine organizată”. Preferăm membrii ai bisericii care poartă hainele potrivite, conduc mașinile potrivite și cunosc dialectul local potrivit. Dar aceasta este o iluzie și o înțelegere greșită a ceea ce dorește Dumnezeu cu adevărat – **zdrobirea noastră**.

Învățătorul teologic Dr. Michael Beates spune: „Pentru ca noi să înțelegem cum puterea lui Dumnezeu lucrează prin oamenii Lui, trebuie să înțelegem două lucruri: în primul rând,

zdrobirea noastră ne forțează să îl vedem pe Dumnezeu ca pe ultima sursă de putere și singura de încredere; în al doilea rând, Dumnezeu, prin Duhul Lui cel Sfânt, transformă zdrobirea din oamenii pe care dorește să îi folosească pentru gloria Sa.” În lucrarea următoare, Dr. Beates discută despre Biserica privită ca un trup zdrobit, un trup în suferință și în final, prin harul lui Dumnezeu, un trup matur.

CITEȘTE: „Provocări majore ale Bisericii pe calea spre maturitate”, de Dr. Michael S. Beates

Care sunt sursele zdrobirii, conform Dr. Beates? (Psalm 119:67; 1 Corinteni 1:27-31; 2 Corinteni 12:7-10)

B. Biserica privită ca un trup zdrobit și în suferință

Identificarea este una dintre cele mai puternice unelte pe care Dumnezeu le folosește în viețile credincioșilor, pentru a transforma zdrobirea noastră. Prin slujirea relațională pentru și cu oamenii zdrobiți (cu dizabilități, săraci, marginalizați), Dumnezeu eliberează, binecuvântează și oferă o viață transformată și altruistă. Hristos este exemplul final al identificării.

- Ioan 1:14 – Întruparea – *Și Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi...*
- Evrei 2:17 - *Prin urmare, a trebuit să Se asemene fraților Săi în toate lucrurile...*
- Matei 25:40 - *ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia din acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie Mi le-ați făcut...*

De-a lungul istoriei lumii, creștinii au suferit pentru numeroase motive, dar cu un singur scop – zdrobirea! Biserica primară nu a făcut excepție. A crescut și s-a extins ca rezultat al suferinței. Dumnezeu a permis ca suferința să intre în viața Bisericii, așa cum permite ca aceasta să intre în viețile credincioșilor. Intenția lui Dumnezeu pentru Biserica Sa e ca noi să îmbrățișăm propria suferință și să îi îmbrățișăm pe cei care suferă. Dacă noi îi excludem din comunitatea noastră, ne excludem pe noi înșine din adâncimea harului lui Dumnezeu.

1. **Isus, Slujitorul suferind** – în Isaia 54, Isus este descris ca un *Om al durerii*, care este obișnuit cu suferința și ne poartă suferințele noastre. El S-a simțit părăsit de Dumnezeu (Matei 27:46). În Apocalipsa 5:9-12, Isus este *Mielul care a fost junghiat* și S-a făcut blestem pentru noi (Galateni 3:13).
2. **Chemarea lui Pavel la suferință** – *îi voi arăta tot ce trebuie să sufere pentru Numele Meu...* (Fapte 9:15-16). De asemenea, a suferit și pentru Evanghelie (Coloseni 1:24).
3. **Chemarea Bisericii la suferință** – trebuie să avem *parte de patimile lui Hristos* și să fim folosiți de Dumnezeu pentru a mărturisi Evanghelia (1 Petru 4:12-13; Fapte 8:1-4). Suferința și zdrobirea ne formează caracterul (Romani 5:3-6), maturitatea (Iacov 1:2-4), aduce credință (1 Petru 1:6-7) și încredere (2 Corinteni 1:8-11).

C. Biserica privită ca un trup matur

„A fii creștin înseamnă mai mult decât doar o conversație instantanee – este un proces zilnic prin care ajungi să te asemeni tot mai mult cu Hristos.” Dr. Billy Graham

Calea spre maturitatea creștină este o pantă alunecoasă; una care nu ar trebui urcată singur. Pentru acest motiv, fiecare biserică are „sfinții” ei care reprezintă modele ale credinței în mijlocul slăbiciunilor. Suntem privilegiați să ne uităm la acești sfinți și să creștem după exemplul lor.

O Biserică matură înțelege rolul zdrobirii și a suferinței în viețile credincioșilor și răspunde în mod pozitiv. Recunoaște că Dumnezeu lucrează și vede slujirea celor în necaz, cu dizabilități sau în suferință ca fiind nu o obligație, ci un privilegiu – ca și cum l-am sluji lui Isus Însuși.

1. **Privilegiul de a sluji celor în necaz:** Multe popoare subliniază importanța de a fi *independent*, ceea ce înseamnă că nu ai nevoie de ajutorul nimănui sau să însoțești pe cineva în călătoria sa prin viață. În acest fel, a fi „pe cont propriu” e un semn al competenței și al puterii. A fi *dependent* de cineva sau ceva e un semn al slăbiciunii. În realitate, toate acestea sunt o iluzie – cu toții avem nevoie unii de alții și cu toții avem nevoie de Dumnezeu. Nimeni nu „reușește” singur. Suntem, de fapt, *interdependenți* de Dumnezeu și unii de alții. Dizabilitatea ne ajută să vedem că toți suntem în necaz, facem parte din același trup și avem nevoie să dăm și să primim unii de la alții. În schimb, acest fapt îl face pe fiecare membru responsabil în fața lui Hristos și a celorlalți. Persoanele cu dizabilități pot contribui mult la trupul lui Hristos – și atunci când ele lipsesc, trupul lui Hristos este incomplet.

Scopul lui Dumnezeu pentru Biserică, trupul Său, este că aceasta să *crească în toate privințele...* (Efeseni 4:15). Parte a acestei creșteri este să avem o percepere potrivită asupra slujirii și responsabilității față de ceilalți. Dizabilitatea este o modalitate prin care Dumnezeu arată Bisericii Sale cum să devină un trup *complet*.

2. **Privilegiul de a ne alătura preoției:** În 1 Petru 2:5, 9 ne este amintit faptul că prin Hristos suntem acum o preoție sfântă. „Preoția de credincioși” înseamnă că suntem credincioși care avem acces direct la Dumnezeu, pe când în vechime există o singură persoană calificată (ex. un preot, aflat sub Legea Vechiului Testament) care Îl reprezenta pe Dumnezeu poporului și reprezenta poporul în fața lui Dumnezeu. Ca o preoție, acum suntem și noi slujitori unii altora prin daruri naturale, spirituale și daruri „ale chemării” (Romani 12:1-8; Corinteni 12:1-11; Efeseni 4:7-16). Așa cum Petru a continuat să sublinieze în 1 Petru 4:10. *Ca niște buni ispravnici ai harului felurit al lui Dumnezeu, fiecare din voi să slujească altora după darul pe care l-a primit.”*

3. **Înțelegerea chemării la slujire:** Având în vedere aceste privilegii, ar trebui ca Biserica să funcționeze ca un organism sau ca o organizație? Ambele sunt esențiale pentru o Biserică matură. Biserica nou-testamentară este un model practic atât în Luca, cât și în Fapte. Epistolele lui Pavel subliniază de asemenea aspectul „unul pe celălalt”, aspect al unui stil de viață creștin. Folosește verbe active precum a ne accepta unul pe celălalt, a ne iubi unii pe alții, a ne îmbărbăta și a ne purta poverile unii altora (Romani 14:19, 15:7; Efeseni 4:2; Galateni 6:2). Așa cum prima biserică s-a luptat să trăiască o astfel de unitate, în special prin acceptarea Neamurilor, bisericile de azi trebuie să încerce să își extindă dragostea lor la toți oamenii. Dragostea lui Dumnezeu transformă. Ne pune în mișcare, așa cum prima biserică a trăit în Fapte 2.

CITEȘTE: Fapte 2:42-47

URMĂREȘTE: Joni la fundații (Joni at Foundations)

În mesajul lui Joni Eareckson Tada într-un curs de slujire a persoanelor cu dizabilități, Joni a discutat pe baza versetului din Coloseni, 2:19 și l-a prezentat pe Isus ca și cap al Bisericii. A subliniat faptul că „fiecare membru” al trupului Său are un dar care ar trebui folosit să îi slujească pe ceilalți și să îl onoreze pe Domnul. Joni spune „Dacă liniile de comunicare între cap și restul trupului sunt întrerupte, atunci anumite părți ale trupului vor fi ignorate sau neglijate. Așa se poate întâmpla și în Biserică.”

Discutați despre cele 4 cuvinte pe care Joni le folosește pentru a ajuta creștinii să înțeleagă mai bine chemarea la slujire.

III. Aplicații practice pentru Biserică

În lucrarea Reverendului Steve Bundy, „Modelarea mișcărilor de slujire a Primei Biserici”, el ne atenționează că succesul slujirii unei biserici nu este definit neapărat de mărimea congregației. Biserică care cere prin rugăciuni lui Dumnezeu o inimă sensibilă pentru cei aflați în nevoi, aceea va găsi oportunități pentru o slujire bogată.

CITEȘTE: „Modelarea mișcărilor de slujire a Primei Biserici”, de rev. Steve Bundy

Unde, între cele 7 mișcări ale slujirii descrise în lucrarea Reverendului Bundy, se încadrează biserica ta? „Trebuie să ne analizăm personal, să privim la inimile noastre și să determinăm care este adevărata noastră motivație... pentru că slujirea să aibă loc între cei afectați de dizabilități, atât Biserica, cât și credincioșii în parte, trebuie să înainteze înspre cele șapte zone specifice ale slujirii”, spune Rev. Bundy.

A. Cele șapte mișcări ale slujirii persoanelor cu dizabilități

1. **Slujirea membrilor** – mișcarea de la Program la Prezență
2. **Slujirea Cuvântului** – mișcarea de la Slujirea Cantitativă la Slujirea Calitativă.
3. **Slujirea ascultării** – mișcarea de la Slujirea Comodității la Slujirea Convingerii
4. **Slujirea identificării** – mișcarea de la *A fi înțeles* la *A înțelege*
5. **Slujirea rugăciunii** – mișcarea de la *A fi important* la *A fi disponibil*
6. **Slujirea duhului** – mișcarea de la *A fi auzit* la *A asculta cu atenție*
7. **Slujirea reciprocității** – mișcarea de la *A preda* la *A fi învățat*

B. Povestea a două familii

Specialiștii în metode de creștere a Bisericii ne spun că avem șapte minute în care putem să lăsăm o primă impresie pozitivă unei familii care ne vizitează biserica pentru prima dată. Bisericile care înțeleg acest concept au elaborat planuri precum însoțitori din parcare, persoane care să întâmpine lumea la intrare, centre de bun-venit cu persoane gata să ofere ajutor, cu zâmbetul pe buze, cafea, escorte, indicatoare clare pentru direcție, ușieri bine instruiți, materiale video și muzică înainte de începerea programului și persoane care salută la ieșire. În alte biserici, vizitatorii parchează, intră, se închina și pleacă fără să primească nici un zâmbet sau o strângere de mână de la vreo persoană.

Pentru familiile afectate de dizabilități, mersul la biserică poate fi una dintre cele mai bune sau cele mai rele experiențe din întreaga lor săptămână. Din păcate, multe familii sunt dezamăgite după prima lor vizită la o biserică. Dar ocazional, sunt surprinse în mod plăcut de căldură cu care sunt primite.

Familia A – Când cel de-al treilea copil al familiei Thom și Blanca Siebels, James, a fost diagnosticat cu autism, au descoperit că le este din ce în ce mai greu să își mențină o viață de familie *normală*. Starea lui James necesită uneori 2-3 sesiuni de terapie pe zi, care aveau loc acasă la ei și le era aproape imposibil să mai iasă la cină într-o duminică seara, după biserică, din cauza problemelor comportamentale ale lui James. Prietenii de la biserică au fost tot timpul o parte importantă din viața lor, așa că au hotărât să se ofere voluntari la cursurile de școală duminicală ale lui James... până într-o zi, când profesorii nu au mai reușit să ajungă și soții Siebels au rămas singuri, să predea la 21 copii de clasa a treia. Din păcate, James l-a mușcat pe un coleg în ziua aceea înainte ca părinții lui ocupați să îl poată opri. Un lider al bisericii i-a chemat după o săptămână și le-a cerut să nu îl mai aducă pe James la școala duminicală deoarece 10 familii au jurat că nu vor mai veni dacă James va mai fii acolo. Thom și Blanca au fost devastați.

Familia B – Dan și Marisol Jaramillo, împreună cu fiica lor, Meghan, erau obișnuiți să fie priviți insistent și să se simtă singuri în public, unde nimeni nu se identifică cu o tânără de 17 ani în cărucior. Dizabilitatea din naștere a lui Meghan, artrogripoză multiplă congenitală, i-au cauzat mobilitate redusă în multe din încheieturile ei. Dar totul s-a schimbat pentru ei când au găsit o biserică cu un grup de sprijin pentru familiile cu copii cu nevoi speciale, precum și un grup de tineri care au primit-o cu drag pe Meghan. Dan și Marisol știau că trebuie să se apropie mai mult de Dumnezeu, așa că după ce au început să se întâlnească cu alte cupluri care se rugau pentru aceleași temeri și probleme care le aveau și ei cu proprii copii, a fost evident că au găsit biserica potrivită pentru familia lor. O altă confirmare au primit atunci când un grup de fete au invitat-o pe Meghan să doarmă la ele. Tatăl său nu putea să creadă! „Știau ce înseamnă să aibă grijă de nevoile lui Meghan, dar au vrut oricum ca ea să vină... exact așa cum era!” Mărturisirea domnului Jaramillo. „În afara Bisericii, e o lume crudă, dar în cadrul Bisericii am găsit confort, dragoste și speranță pentru viitor.”

URMĂREȘTE: Familia Siebel/Familia Jaramillo

În lecțiile 10-14 vom urmări pașii spre începerea slujirii persoanelor cu dizabilități, precum și lucrarea cu grupuri de vârste pentru copii, tineri, adulți și bătrâni cu nevoi speciale. Veți auzi păreri ai experților de zi cu zi care slujesc în tranșeele acestei lucrări în ofensivă și sunt martori la transformarea familiilor de către Dumnezeu, prin puterea Bisericii ca un *organism* care crește și o *organizație* unificată.

Reflectii Lectia 9

Provocarile majore ale Bisericii în drumul spre maturitate

1. Discutați despre schimbarea în creștere a modului în care societatea modernă privește Biserica.
2. Cum intra în conflict descrierea lui Chuck Colson a „viziunii reductioniste asupra Crestinitatii” cu natura biblica a Bisericii?
3. Identifica funcțiile biblice ale Bisericii.
4. Care sunt semnele adevărate de „koinonia” într-o Biserică locală?
5. Potrivit Dr.-lui Michael S. Beates, care sunt provocările majore ale Bisericii pe calea spre maturitate?
6. Reflectând asupra privilegiilor de a lupta pentru a face parte dintr-un Trup matur al lui Hristos, cum ești întărit în credință?
7. Discutați despre importanța celor 7 mișcări în slujirea descrisă în lucrarea Reverendului Bundy, raportate la persoanele cu dizabilitati.
8. Scrie o rugăciune folosind versetele din Fapte 2:42-47, ca model pentru lucrarea slujirii persoanelor cu dizabilitati în Biserica ta.

DRAGOSTE, VIAȚĂ ȘI VIZIUNE ASUPRA LUMII – de Chuck Colson

(Scris din comentarii date în timpul Retragerii președintelui Joni and Friends 2009)

Având o personalitate determinată, de tip A, există o singură persoană care mă poate potoli – nepotul meu, Max, care are autism. Când vine la noi, Max devine întregul meu program. Îl iubim mult pe Max și ne-a învățat lecții despre dragoste pe care nu le-am fi putut învăța altfel. Am ajuns să văd că aceia dintre noi, care au așa-zise dizabilități, sunt cu adevărat daruri din partea lui Dumnezeu. Luați-o, de exemplu, pe Joni Eareckson Tada. Nu îmi pot imagina să trăiesc viața ei și să pot zâmbi tot timpul. E un lucru extraordinar să-L vezi pe Dumnezeu lucrând cu atâta putere prin viața ei. Joni and Friends e una dintre cele mai importante organizații din țară – sau poate din lume – pentru că Joni este unul dintre cei mai eficienți avocați pentru viață creată după chipul lui Dumnezeu și pentru susținerea faptului că fiecare viață este valoroasă. Joni e un avocat în două sensuri – este extrem de clară, dar și trăiește aceasta.

Oamenii de știință germani din mișcarea eugenicilor din anii 1920 vorbeau despre „viața ce nu merită trăită”. A fost considerată o viziune iluminată, care urma să elimine pe cel inapt, creând astfel o rasă perfectă. În saloanele elitei culturale din Anglia, Statele Unite și Europa, eugenicii au devenit ideologia mondenă a zilei. Totuși, ororile eugenicilor s-au manifestat în timpul regimului lui Adolf Hitler. Am presupus că toate acestea s-au terminat după cel de-al Doilea Război Mondial, după Holocaust, dar a fost readus la viață cu răzbunare, și le vedem astăzi în diferite forme.

(Mișcare Eugenică are la bază o filozofie socială care pledează pentru îmbunătățirea trăsăturilor genetice umane prin promovarea reproducerii mai mare a oamenilor cu trăsături dorite (eugenie pozitivă), și reproducerea redusă a oamenilor cu trăsături mai puțin dorite sau nedorite (eugenie negativă).

Ai putea să te uiți la viața lui Joni, la tot ce a realizat și să spui că e o viață ce nu merită trăită? Mă enervez când oamenii încep să vorbească despre persoane cu dizabilități, cum viețile lor sunt fără sens și nu vor putea vreodată să realizeze ceva. Am văzut personal că acest lucru nu e adevărat, pentru că Max deja a învățat familia noastră atât de multe lucruri despre dragoste. Am ajuns să realizez că Dumnezeu mi l-a trimis pe Max ca eu să pot învăța despre dragostea prin sacrificiu.

Cum să Te iubesc?

Copiii sunt daruri deoarece ne dau ocazia să experimentăm dragostea prin sacrificiu, investind într-o altă persoană. Este cel mai apropiat nivel al experienței cunoașterii iubirii lui Dumnezeu la

care putem ajunge. Devalorizăm această frază în America, pentru că avem un singur cuvânt pentru iubire. [În greacă], există patru feluri de dragoste: *storge* (afecțiune), *eros* (dragoste romantică), *philia* (dragoste frățească) și *agape*. Agape este singura dragoste ce nu e subiectivă, ci obiectivă. Dragostea agape este însuși natura lui Dumnezeu care îi slujește pe ceilalți, dându-Se pe Sine, chiar până la sacrificarea propriului Fiu pe cruce. Singura modalitate de a înțelege și de a experimenta dragostea agape este să renunți complet la tine. În Ioan 15:13 citim că nu există dragoste mai mare decât să îți dai viața pentru fratele tău. Modul în care tratăm viața umană; modul în care privim viața în general, este începutul înțelegerii întregii realități. Dacă ratăm aceasta, ratăm totul. În cartea mea, „*The Faith*” (*Credința*), încerc să îi echipez pe credincioși, să știe în ce cred, cum să își apere acele convingeri și de ce e important să cunoască adevărurile de bază ale credinței creștine. În capitolul despre viață, dacă cineva susține că este pro-alegere

– adică a lua viața inocentă fără nici un motiv – atunci ar trebui să verifice dacă într-adevăr trăiesc în ascultare de Dumnezeu și dacă aparțin Bisericii creștine. Viața este cheia către orice.

Cea mai mare nevoie a Bisericii creștine este să înțeleagă faptul că Creștinismul nu este doar o relație cu Isus, ci și un mod de a vedea întreaga realitate. *Logos*-ul din Ioan 1:1. Ioan era grec și știa ce înseamnă *logos* pentru greci. Noi îl traducem *Cuvântul*, dar însemna mult mai mult de atât. Însemna **tot** adevărul ce ar putea fi cunoscut vreodată, **tot** adevărul care a existat cândva în lume. Și e întrupat în Isus. Îl micșorăm și minimalizăm pe Dumnezeu din cineva atotputernic peste toate lucrurile.

Viziunea asupra lumii și implicațiile ei

Creștinismul este o viziune asupra lumii deoarece îți spune totul despre cum să îți trăiești viața – indiferent dacă se referă la lege, politică, familie, cartier, muzică, știință – oricare dintre acestea. Hristos se adresează fiecăreia dintre aceste aspecte. Și trebuie să înțelegem că în ziua de azi, ne aflăm într-un conflict al viziunilor asupra lumii. Fiecare are propria perspectivă. Viziunea ta răspunde la patru întrebări fundamentale:

1. De unde am apărut?
2. De ce există păcat și suferință?
3. Există un răspuns sau o scăpare?
4. Care este scopul meu sau de ce mă aflu aici?

Prima întrebare e fundamentală și răspunsul ei definește viziunea ta asupra lumii. Din acest motiv, toate aspectele legate de viață încep astăzi cu întrebarea: de unde venim și care este

natura a ceea ce înseamnă să fii uman? Dacă înțelegem asta greșit, nimic în rest nu va mai avea sens. Creștinii spun că am fost creați după chipul lui Dumnezeu – *Imago Dei*.

Mi-am sărbătorit a 78-a zi de naștere într-o închisoare pentru femei din Texas, înconjurată de 60 de femei în salopete albe. Era un loc trist și mohorât, fără ferestre. Le-am privit pe aceste femei cu cicatrici, fără machiaj și cu păr răvășit, le-am spus că sunt frumoase și că pot vedea chipul lui Dumnezeu în fiecare din ele. Când ești în închisoare, îți pierzi toată demnitatea. Știu asta pentru că am petrecut șapte luni în închisoare. Te dezbrăca și te percheziționează, îți iau toate lucrurile și ți le trimit acasă. Ți se dă un număr și ți se cere să îți îndeplinești sentința fără să te plângi. Dar le-am spus acestor femei să nu ia asta în seamă, deoarece demnitatea lor vine din faptul că sunt create după chipului lui Dumnezeu însuși. Femeile au început să plângă și au fost umplute de bucurie pe măsură ce au început să înțeleagă. Am văzut acest lucru întâmplându-se în închisori din toată lumea. Nu îți aduce demnitate slujba, faima, puterea, sau oamenii care spun lucruri minunate despre tine – nimic din acestea nu îți aduce demnitate. Doar faptul că am fost creați după chipul lui Dumnezeu.

Secularismul și naturalismul cred în selecția naturală și evoluție și în faptul că suntem practic „germeni crescuți”. Cum poți găsi demnitate în asta? Ești un accident! Un accident nu are nici demnitate, nici suflet. Dacă există selecția naturală, care este procesul prin care se face această selecție? Este procesul supraviețuirii celui mai puternic. Deci ultima etică a secularismului/naturalismului trebuie să fie supraviețuirea. Ai reușit doar dacă ai supraviețuit în detrimentul celorlalți.

Creștinii însă, cred că fiecare persoană este creată după imaginea lui Dumnezeu și că toți suntem creați egali. Toți au o demnitate egală și au dreptul la respect complet ca ființa umană parte din creația lui Dumnezeu. Suntem cea mai mare realizare a Lui. A creat bărbatul, a creat femeia și i-a făcut una. Acesta este legământul creației și de aceea căsnicia este atât de importantă pentru noi. De aceea trebuie să luptăm în această bătălie până la ultima picătură de sânge. Pentru că o dată ce te-ai predat, ai renunțat la legământul creației. Nu ai renunțat doar la întrebarea cu privire la căsnicie, și dacă aceasta poate fi heterosexuale sau homosexuală, ci ai subminat legământul creației. Am fost creați după imaginea lui Dumnezeu, pentru a deveni una, pentru a procrea și a crește copii – acesta este legământul creației.

Când Rodney Stark a început să scrie cartea lui, „*The Victory of Reason*” (*Victoria Rațiunii*), era un agnostic. Era sociolog la Berkeley, Universitatea din Washington și acum e la Baylor. Am vorbit despre carte în emisiunea mea de la radio, „Breakpoint”, deoarece explică cum Creștinismul a construit Vestul și am remarcat că Stark era agnostic. M-a sunat a doua zi și mi-a mulțumit că am vorbit despre cartea lui, dar mi-a spus că am făcut o greșală. A spus că era agnostic în momentul când a început să scrie cartea, dar când a terminat-o, devenise creștin. Trebuie să analizăm cu ce a contribuit Creștinismul în construirea Vestului, în special accentul său pe demnitatea umană, înțelegerea liberei voințe și cum ne-a permis să fim marea țară a civilizației de Vest care suntem azi.

Problema păcatului

Următoarea întrebare pe care va trebui să ți-o pui este aceasta: dacă Dumnezeu a creat toate acestea și noi suntem cu adevărat creați după chipul Său, de ce există păcat și suferință? Acest lucru e numit *teodicee* – cum poate un Dumnezeu atotputernic să fie, în același timp, a toate iubitor? Albert Einstein a crezut în Dumnezeu, a crezut într-o minte rațională care a creat Universul, dar nu a putut trece peste problema existenței răului. Am vorbit cu câțiva filozofi atei care s-au convertit și au devenit teiști, dar ei nu pot înțelege Dumnezeul Bibliei pentru că nu pot înțelege problema păcatului. Problema păcatului primește răspuns prin liberă voință. Dumnezeu ne-a iubit atât de mult încât ne-a creat după chipul Său, ceea ce înseamnă că fundamentul Său este libertatea, fundamentul Său este dragostea și nu poți iubi pe cineva cu adevărat dacă faci asta din constrângere. Așa că fiecărei ființe umane a trebuit să i se dea o voință liberă. Și primii noștri părinți nu au ascultat. Au vrut să fie ca Dumnezeu. Așadar, natura umană a fost supusă. Dacă privești la natura umană în ziua de azi și o studiezi, așa cum au făcut unii psihiatrii și psihologi, vei face și tu observația că „Ființele umane sunt capabile să facă mult bine și mult rău”. Toate problemele pe care le vei vedea în lume sunt rezultatul unor oameni care au exersat această liberă voință. Dumnezeu ar putea să sfârșească totul la o pocnitură din degete și să ne facă pe toți marionete, dar atunci nu L-am putea iubi. Ne-a creat să ne iubim ca oameni creați după chipul și asemănarea Lui. Păcatul uman cauzează multe probleme, dar asta înseamnă că oamenii sunt responsabili pentru propriul comportament; altfel nu am avea un simț al responsabilității.

Unul dintre lucrurile pentru care mă îngrijorez azi este ceea ce Alexis de Tocqueville a profetizat cu privire la America. A spus că America va avea libertate atâta timp cât structurile intermediare ale societății civile sunt puternice. Dar dacă statul va începe vreodată să preia controlul, oamenii vor ajunge să caute fericirea apelând la conducere și nu la Dumnezeu. Și asta e ceea ce se întâmplă astăzi. E o amenințare serioasă și libertățile noastre religioase sunt în pericol mare. Am făcut parte dintr-un grup în jur de 60 de lideri creștini care ne-am întâlnit în New York pentru a întocmi o declarație numită Declarația de la Manhattan. În aceasta ne reafirmăm angajamentul fundamental față de viață, căsnicie și libertate religioasă și reafirmăm că nu vom da Cezarului ce e a lui Dumnezeu, sub nici o formă. Ne aflăm la o răscruce de drumuri în societatea noastră. Suntem exact în punctul unde ne-am putea răsturna, exact așa cum a prevestit Tocqueville.

Asuprire și eliberare

A doua întrebare e, că dacă nu pornești cu viața creată după imaginea lui Dumnezeu, atunci spui că suntem o coliziunea întâmplătoare și nu avem nici o demnitate. Așadar, de ce există

păcat și suferință? Jean-Jacques Rousseau, faimosul filozof care a pornit gândirea iluministă, a spus: „Peste tot, omul este născut liber, dar e în lanțuri.” Așadar raționamentul lui era că motivul pentru care există păcat și suferință este pentru că societatea îl asuprea. Karl Max a afirmat același lucru. Sigmund Freud a spus la fel, adăugând că ești inhibat din punct de vedere sexual și de aceea ești asuprit, așa că ar trebui să aruncăm deoparte inhibițiile și să facem ce vrem noi. Și asta ne-ar elibera. Ce s-a făcut a fost o invitație la tiranie. Dacă noi, ca ființe umane, nu avem o demnitate interioară, dar există păcat și suferință în lume, atunci ceea ce trebuie să faci e să îmi dai *mie* putere, să îmi impun ideologia, iar eu te voi elibera de ceea ce te asuprește.

Am trecut prin istorie și am citit toate scrierile tiranilor. Hitler a fost cel mai recent, dar Pol Pot obișnuia să îi trimită pe oameni pe câmpurile de moarte, citind Rousseau. Marea Societate din țara noastră era plină de această noțiune, că vom putea elibera oamenii de asuprire prin ideologie. Este cel mai sigur drum spre tiranie. Acesta este motivul pentru care nici una din celelalte viziuni asupra lumii nu funcționează, pentru că elimină ideea de responsabilitate umană.

A treia întrebare, dacă există un răspuns sau o cale de scăpare? O vedeți în secularism/naturalism, ca „utopie lumească”. Auziți la politicieni din ambele partide, vorbind despre asta tot timpul, spunând „Noi putem crea o lume perfectă”. Și mă strâmb de fiecare dată când aud, pentru că știu că nu pot crea o lume perfectă. Ei pot governa; pot înfrâna păcatul; pot face dreptate, dar nu pot crea o lume perfectă – doar Dumnezeu poate face asta... și doar atunci când oamenii trăiesc după Legea Lui.

Așadar, ce avem noi, creștinii? Am predicat peste tot prin lume despre moartea substitutivă, ispășitoare, a lui Isus Hristos pe cruce, care ne eliberează de păcate. Îmi amintesc că am vorbit despre asta într-o închisoare din Hindu, cu o mie de bărbați așezați ghemuit, ascultând mesajul despre Isus: Poți fii născut din nou; păcatele tale pot fi iertate; și poți avea o viață nouă. Hindușii nu pot înțelege asta, deoarece în religiile estice, ceea ce faci în viața aceasta, ți se va face ție în viața viitoare. Nu există nici o speranță. Am privit cum ochii acestor bărbați se deschideau larg. Și apoi am sărit de pe scenă și am mers în mijlocul lor. Erau toți de neatins, dar m-au înconjurat, dorind să mă atingă, în timp ce le curgeau lacrimi pe față. Evanghelia este cel mai eliberator mesaj transmis vreodată în istoria umană. Și e un fapt istoric ca Isus Hristos a venit ca om și a înviat din morți și trăiește astăzi și prin urmare, trăim și noi. Acest fapt e validat istoric. Poți dovedi că Isus a înviat din morți și aș susține acest fapt în orice tribunal, pentru ca dovadă e copleșitoare.

Momentul adevărului

Dar ultimul și cel mai presant aspect este acesta: Care e scopul meu în viață? La acesta se rezumă totul și reprezintă punctul cel mai important pentru noi. În momentul în care stăpânești

o viziune creștină asupra lumii – primele trei puncte – știi deja că ai un scop. Nu contează dacă ești bolnav. Nu contează dacă ai dizabilități. Nu contează dacă ești într-un cărucior, așa cum e Joni. Nu contează dacă ești bătrân și te simți slăbit și anemic. Îmi place să mă trezesc dimineața pentru că știu că fac parte din Împărăția lui Dumnezeu și voi face ceva astăzi. Poate doar o rugăciune sau un zâmbet dat cuiva care are o zi proastă, dar voi face ceva să înaintez în Împărăția lui Dumnezeu. Nu suntem niciodată fără scop. Cum ai putea găsi un scop fără demnitatea umană?

Eu locuiesc în Naples, Florida, unde e frumos și unde directorii ies la pensie la vârsta de 65 ani și simt că au ajuns în cer. Merg la golf în fiecare zi, se întâlnesc seara cu prietenii și beau ceva și după șase luni încep să apară semne de atrofie. Starea lor se înrăutățește pentru că nu au un motiv pentru care să continue să trăiască. Nimeni nu le cere sfatul sau ține cont de părerea lor. Așa că stau doar și povestesc despre grădinarul lor care nu își face bine treaba. Asta e moarte! E camera de așteptare a lui Dumnezeu. Ei nu sunt în viață. Nu au nici un țel decât să mănânce, să bea și să fie fericiți! Trăiește la maxim! Dar un credincios nu va crede asta, ci va ști că e parte dintr-o misiune și această misiune e să înainteze în Împărăția lui Dumnezeu. Asta presupune să îi ajute pe săraci, să oprească discriminarea, să îi protejeze pe cei fără apărare și pe cei vulnerabili din societatea noastră. Acesta este scopul tău.

De aceea, bătălia care se dă acum pentru inima și sufletul Americii, este o bătălie pe vecie. Și seculariștii/naturaliștii au puterea. Peter Singer, de la Princeton este avocatul principal a ceea ce numește el Utilitarism. Care e etica ta dacă nu ai fost creat după chipul lui Dumnezeu? Care e baza eticii? Cum găsești un adevăr moral care se aplică tuturor oamenilor? Nu poți, atâta timp cât nu crezi că există un adevăr, un scop moral, un standard moral primordial. Trăim doar într-o junglă cu oameni care încearcă să supraviețuiască. Nu există nici un rău, nu există nici un bine. Etica se deteriorează imediat, transformându-se în a face cel mai mare bine pentru cât mai mulți. Nu suna asta a democrație? A face cel mai mare bine pentru cât mai mulți.

Studentilor de la Școala de Drept din Columbia li s-a cerut să explice ce descrie această întrebare, iar ei au răspuns că descrie democrația. De fapt, e filozofia lui Hitler. El a spus: „Voi avea putere și voi face cel mai mare bine pentru cât de mulți. Voi elimina oamenii cu deficiențe.” Sub regimul său, dacă nu lucrezi timp de doi ani consecutiv, mergeai în fața unei audiențe în Germania și dacă nu aveai o scuză bună, nu se mai auzea de tine. Dispăreai într-un vagon de marfă și erai dus într-un lagăr de concentrare unde erai gazat. Scapă de oamenii care nu pot contribui la societate. Scapă de ei *în utero* (când sunt încă doar un embrion), scapă de ei prin infanticid, această e ideea Profesorului Peter Singer. El afirmă că ar trebui să vedem cum este copilul, poate chiar la câteva luni sau un an, și dacă îți dai seama că acesta nu va fi așa cum vei vrea tu, atunci îl poți ucide. El susține că valoarea animalului este exact aceeași cu valoarea umană. De aceea este foarte implicat în „*Oameni pentru Tratarea Etică a Animalelor*”. Singer a

afirmat și că zoofilia este naturală, întrucât toată viața animală este exact la fel, așa că de ce nu? Un coleg l-a contrazis, spunând că dacă zoofilia e în regulă, deoarece toate relațiile sexuale consensuale sunt în regula, cum își dă animalul acordul? Acest argument l-a oprit pe Singer pentru 30 de zile, după care a revenit și a spus că îți poți da seama când un animal vrea asta.

Acest om preda la o mulțime de clase de la Princeton. Eugenismul s-a întors și devine ceva comun. Îl vezi pe Singer la televizor tot timpul. Unul dintre cei mai apropiați prieteni de ai lui este Robbie George, tot profesor la Princeton și e unul dintre cei mai înțelepți oameni pe care i-am cunoscut vreodată. Este profesorul McCormick de Jurisprudență și se spune că i s-a dat postul doar pentru a-l egala pe Peter Singer, deoarece alumni (absolvenții) erau furioși că l-au pus pe Singer ca șef de catedră a Departamentului de Etică. Robbie urmărește cursurile și afirmă că studenții vin într-un număr foarte mare, participând cu minți deschise și totul e atât de plauzibil și logic – dacă nu există nici un Dumnezeu – încât ei cred totul imediat.

Harriet McBryde Johnson, un mare avocat al drepturilor dizabilității, dar un ateu cu care am purtat conversații lungi, a dezbătut ideea lui Singer, dar a pierdut deoarece Singer nu își putea imagina cum un ateu ar putea crede altceva. Și un ateu nu poate. Harriet McBryde Johnson, care între timp a decedat, a fost un avocat foarte eficace al drepturilor persoanelor cu dizabilități, dar nu există drepturi inerente pentru persoane cu dizabilități dacă nu există drepturi inerente pentru ființe umane. Așa că a pierdut dezbaterea.

De aceea afirm că totul se rezumă la viață, și de aceea, rolul lui Joni, în lumea creștină și lumea întreagă din ziua de azi, e incredibil de important. Deoarece contestă raționamentele care au devenit atât de la modă la începutul anilor 1920 în Londra, Germania, Berlin, în Philadelphia, New York, printre cei din Clubul Metafizic de la Harvard și pentru Oliver Wendell Holmes. El a înmânat decizia Buck Curții Supreme – cea mai ofensivă decizie existentă vreodată – prin care a sterilizat o biată femeie pentru că venea dintr-o familie în care existaseră trei generații de dizabilități mentale. Curtea Supremă a Statelor Unite a ordonat ca femeia să fie sterilizată. Și în mod faimos, în decizie s-a scris „Trei imbecili sunt de ajuns pentru o singură familie.” Oh Doamne! Credeam în astfel de lucruri în anii '20, credem în ele și astăzi. În mod ironic, liberalii sunt cei care merg înainte cu asta în numele liberalismului. E o prostie. E ca și cum ai spune că dacă faci parte din majoritate ești în regulă, dar dacă ești la marginea societății, ne vedem mai târziu.

Strigătul bătăliei

Sunt convins că cea mai mare slăbiciune a Bisericii este că avem o viziune reduționistă asupra creștinătății – sunt doar eu și Isus. Credem că suntem în stare bună. Isus îmi poartă de grijă iar eu am o relație minunată cu Isus. Asta e o aberație! Isus este *logos*, sursa întregului adevăr, toată priceperea asupra vieții. Noi creștinii trebuie să ne mobilizăm!

S-a făcut un studiu și povestea de copertă a revistei Newsweek spunea că religia scade în America și arăta că religia a coborât cu 10 procente prin diferite metode de măsurare. M-am interesat și am studiat mai bine și am aflat că tot declinul se întâmplă în bisericile liberale. E din cauză că ei nu ne oferă nimic. În fapt, numărul oamenilor evanghelici și născuți din nou, creștea. Așadar există o alegere în biserici. Vreau ca Biserica să înțeleagă ceea ce tu crezi, iar apoi vreau ca tu să înțelegi că creștinismul este o viziune asupra lumii ce trebuie trăită. Vreau să înțelegi implicațiile răspunsurilor la fiecare dintre aceste întrebări. Asta e ceea ce i-a condus pe oameni precum William Wilberforce. A văzut creștinismul ca o perspectivă asupra lumii. Asta l-a condus la o campanie de 20 ani pentru abolirea sclaviei, pentru că nu își putea imagina cum să iei trupurile negrilor și să le pui în carena vapoarelor, atâta timp cât ei sunt creați după asemănarea lui Dumnezeu. Acesta a fost argumentul său în fața Parlamentului, așa cum vedem în filmul „Amazing Grace” (Mărețul Har).

Sunteți moștenitori ai celei mai mari pătrunderi a realității pe care o poate avea o ființă umană – o viziune creștină asupra lumii. Și totuși, pierdem în fața unei minorități a elitei culturale pentru că nu știm cum să punem problema. Predau un curs de o oră pornind de la o afirmație făcută în urmă cu mulți ani de către Cornelius Van Til: „Înțelegerea creștină a realității, perspectiva creștină asupra lumii, constituie singură viziune rațională a înțelegerii realității.” Toate celelalte sunt false. Care e testul adevărului? Ceea ce corespunde cu modul în care sunt lucrurile cu adevărat – asta înseamnă adevăr. În mod empiric, aș putea valida creștinismul ca fiind singurul mod rațional de trăire, ca urmare e conform realității, deci este adevăr.

Ducem o bătălie pentru viețile noastre. Ducem o bătălie pentru viața culturii noastre, pentru demnitatea umană, pentru valorile societății când vine vorba de căsnicie, viață și alegeri fundamentale. Ducem o bătălie pentru libertatea religioasă. Avem cazul, faptele și cel mai bun argument. Dacă eșuăm, se va întâmpla în pragul ușii noastre. Va fi doar din cauză că nu ne-am prezentat cazul care îl avem. Nu suntem gata să devenim destul de serioși încât să gândim implicațiile a ceea ce credem și să le înțelegem, pentru a putea să le prezentăm cu înțelepciune lumii.

Avem un caz frumos de prezentat, dacă vom învăța cum să facem asta cu dragoste. Ceea ce îmi place la Joni e că zâmbește tot timpul! Am un prieten care conducea o biserică din Madison, Wisconsin. A fost în marină și e un bărbat negru care ura albi, înainte de a se converti. În timpul unei predici, apărători ai homosexualilor au intrat în biserică și au început să arunce prezervative pe altar, întrerupând programul, iar acest om zâmbea pe tot parcursul întâmplării. Presa a venit și l-a întrebat de ce nu s-a enervat pe protestatari. El a răspuns: „Nu am motive să fiu supărat pe ei, e ca și cum un om orb m-ar călca pe picior.” Fii plin de dragoste! Scopul suprem al credinței este dragostea – dragostea agape! Așadar avem un caz măreț, dacă îl prezentăm cu dragoste.

PROVOCĂRILE MAJORE ALE BISERICII ÎN DRUMUL SPRE MATURITATE – de Dr. Michael S. Beates

Biserica. Rostește cuvântul și un șir vast de imagini și idei apar în mintea omului. Unii își vor imagina clădiri ciudate, clasice, cu turlă, care adăpostesc congregații locale, în care ei au crescut. Alții se vor gândi la o mișcare măreață și profundă a lui Dumnezeu de-a lungul secolelor, în întreaga lume. Credința noastră ecumenică ne va aminti că Biserica este „una singură, sfântă, catolică și apostolică”. Mergând mai departe, doctrinele acceptate ne amintesc că Biserica este „vizibilă și invizibilă”, „militantă și triumfătoare” și că poate fi „locală sau universală”. Există multe studii de calitate care analizează aceste modalități importante de a înțelege Biserica.

Biblia oferă imagini multiple ale Bisericii. Biserica e numită mireasa lui Hristos, templul Duhului Sfânt, și mlădițele legate de via dătătoare de viață a lui Hristos. Dar probabil imaginea cea mai provocatoare și instructivă pentru scopurile noastre este aceea a Bisericii ca Trupul lui Hristos. Scripturile sunt bogate în descrierea Bisericii astfel. Dar spre surprinderea noastră, imaginea pe care o întâlnim cel mai des nu este cea care ne vine în minte prima dată, mai ales în Occident. În ultimele două secole, poporul lui Dumnezeu a căzut pradă unor forțe culturale care portretizează Biserica plină de succes, cu oameni bine îmbrăcați ale căror vieți sunt bine organizate, cu mare influență în afacerile lumii.

Ceea ce ne arată Scriptura, însă, este Biserica ca un Trup zdrobit, un Trup în suferință, și în final, prin harul lui Dumnezeu, un Trup matur. În această lucrare, voi explora mai în detaliu cele trei reprezentări.

Biserica – un Trup zdrobit

Dumnezeu nu face niciodată așa cum ne așteptam noi. De fapt, de-a lungul istoriei, Dumnezeu ia înțelepciunea și practicile lumii și le întoarce pe dos. Întreaga natură a lucrării de răscumpărare a lui Dumnezeu este „pe dos”. În loc să se folosească de oameni puternici și integrii, frumoși sau influenți, Dumnezeu folosește oameni necunoscuți, precum Rut, oameni lași, așa ca Ghedeon sau oameni păcătoși, ca David. Cei doisprezece apostoli erau nesemnificativi din punct de vedere cultural, însă Dumnezeu i-a folosit pentru a-și atinge scopurile. De ce? Ca El să primească toată gloria și cinstea pentru ceea ce se întâmplă, atunci când lucrează prin vase

atât de surprinzătoare. Și bineînțeles, Domnul Isus a venit pe pământ ca un bebeluș vulnerabil, născut în circumstanțe discutabile și crescut într-un orășel de gărlă ca și Nazaret.

Pentru ca noi să înțelegem puterea lucrării lui Dumnezeu prin oamenii Lui, trebuie să înțelegem două lucruri: în primul rând, zdrobirea ne forțează să îl vedem pe Dumnezeu ca singura și suprema sursă sigură de putere; în al doilea rând, Dumnezeu, prin Duhul Lui cel Sfânt, transformă zdrobirea din oamenii pe care dorește să îi folosească spre gloria Sa.

Dumnezeu ca sursă de putere în zdrobirea noastră

Când ne gândim la Biserică ca la un trup format din oameni zdrobiți, trebuie să ne amintim că deși cultura preamărește puterea și independentă, Dumnezeu folosește oameni zdrobiți. Și prin asta, El devine sursa de putere. Cultura noastră se uită la aparența exterioară, frumusețea de afară, puterea fizică și socială, independența și autorealizarea. Totuși, în final trebuie să recunoaștem că aceste preocupări culturale sunt idolatrie. Ne creăm singuri mici dumnezei. Apoi ne asigurăm că deținem control asupra circumstanțelor noastre. Convinși de asta, atunci când viața „ne scapă de sub control”, deseori apelăm la terapie, să ne ajute să rezistăm.

Dumnezeu nu a lucrat niciodată astfel cu oamenii Lui. Pavel ne spune în 1 Corinteni 1:27-31, că Dumnezeu a ales lucrurile... nebune... slabe... josnice... lucruri care nu sunt – pentru ca nici un om să nu se poată lăuda înaintea Lui. Datorită Lui ești tu în Isus Hristos. În cea de-a doua epistolă către aceeași biserică, Pavel declară îndrăzneț că slujirea lui nu venea din propria putere, ci din a lui Dumnezeu. În 2 Corinteni 12:7-10, Dumnezeu îi spune lui Pavel: *„...puterea Mea în slăbiciune este făcută desăvârșită”*. Că Pavel să se laude în slăbiciune, ar fi absolut nebunesc după opiniile noastre moderne. Să admitem că slăbiciunea înseamnă înfrângere în lumea noastră. Dar în lumea lui Dumnezeu, este necesar să admiți slăbiciunea și înfrângerea, pentru a-L putea accepta pe El ca sursă de putere și scop real. O Biserică matură trebuie să îmbrățișeze acest adevăr.

Duhul Sfânt transformă zdrobirea

Pe lângă faptul că Dumnezeu este sursa puterii, Scriptura ne arată că Duhul Sfânt transformă zdrobirea. Duhul face asta în trei modalități. În primul rând, prin studiul credincios și predicarea Cuvântului lui Dumnezeu, Duhul Sfânt aplică adevărul Scripturii, pentru a ne convinge că mândria și aroganță sunt surse de slăbiciune, și nu de putere. Ieremia 9:23-24 ne spune că nu trebuie să ne lăudăm în bogății, putere sau înțelepciune (cele mai vitale „puteri” umane); ci mai degrabă, dacă ne lăudăm, să ne lăudăm în Domnul. Psalmul 51:17 ne spune că *„Jertfele plăcute lui Dumnezeu sunt un duh zdrobit...o inimă zdrobită...”*

Duhul Sfânt se folosește de asemenea de circumstanțele vieții ca să ne convingă de slăbiciunea și zdrobirea noastră. Dumnezeu folosește de multe ori tragedii, crize, decese și dizabilități, ca să

transforme zdrobirea. Pavel a afirmat asta în 2 Corinteni 12:7-10, spunând că i s-a dat un spin în carne. Deși Pavel a căutat alinare și deși Dumnezeu uneori aduce alinare fizică prin vindecare, Dumnezeu a vrut să lucreze prin suferința lui Pavel. Psalmistul spunea același lucru: *„Până ce am fost smerit, răătăceam...”* (Psalm 119:67). Suferința ne poate vindeca de boala dependenței de noi înșine și să ne conducă spre a depinde de singura sursă de putere reală: Domnul Dumnezeu.

În final, Duhul Sfânt folosește „identificarea” ca unealtă să ne arate propria noastră zdrobire. Identificându-ne cu Hristos și oamenii Lui, vedem că Dumnezeu zdrobește, binecuvântează și oferă o viață transformată și altruistă celor ce sunt ai Lui. Hristos este exemplul suprem de identificare. Prin slujirea relațională celor zdrobiți și împreună cu ei (cu dizabilități, săraci, marginalizați etc), Isus s-a identificat cu slăbiciunea și zdrobirea. Întruparea Lui descrisă în Ioan 1:14 (*Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi*), L-a făcut să se identifice cu umanitatea noastră. Și asta i-a permis să se identifice cu noi, prin experiențele Lui pământești, înțelegând tentațiile și slăbiciunile noastre. Și la fel, ne cheamă pe noi să ne identificăm cu aceia mai zdrobiți la exterior și mai slabi decât noi, pentru ca noi să înțelegem statutul nostru real. Domnul Isus a spus: *„ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia din acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie Mi le-ați făcut”* (Matei 25:40). Identificându-ne cu cei slabi și marginalizați, ne înțelegem mai bine pe noi înșine și pe deasupra, învățăm și să ne identificăm cu Isus.

E nevoie de smerenie să recunoaștem că nu suntem destul de buni, că nu suntem suficienți, că suntem oameni zdrobiți. Dar Trupul lui Hristos trebuie să înțeleagă acest adevăr contra intuitiv, ca să poată să găsească și să stea în puterea lui Dumnezeu. Trebuie să avem curajul să privim unii la alții duminica – așa bine îmbrăcați, bine vorbiți, lăsând aparența că suntem stăpâni pe situație – și să spunem „Știm bine. Suntem oameni zdrobiți, având nevoie cu disperare ca puterea lui Dumnezeu să vină peste slăbiciunea noastră.”

Biserica – un Trup în suferință

De-a lungul istoriei creștinismului, oriunde în lume, când Biserica a vorbit mai mult despre lumina Evangheliei lui Hristos, credincioșii au avut de suferit. Prima biserică a început astfel. În Fapte 8:1, după uciderea lui Ștefan, a început o mare persecuție și Biserica a crescut și s-a extins ca rezultat al suferinței. Dumnezeu a permis ca această suferință să pătrundă în viața corporativă a Bisericii de atunci, așa cum o îngăduie și în viețile credincioșilor de azi. Intenția lui Dumnezeu pentru Biserica Lui e ca noi să îi îmbrățișăm pe cei în suferință și să ne identificăm cu ei, nu să îi excludem din comunitatea noastră de credincioși. Ca Trup al lui Hristos, urmăm chemarea Salvatorului la suferință, precum și chemarea și exemplul apostolilor de suferință.

Chemarea Salvatorului la suferință

În viața Sa, Isus a împlinit profeția slujitorului în suferință din Vechiul Testament. A fost cu adevărat un *Om al durerii...obișnuit cu suferință...care ne-a purtat suferințele...* (Isaia 53:3-4).

Deși El este pentru eternitate Fiu și a doua persoană din Trinitate, împărtășind o fericire eternă cu Tatăl și Duhul Sfânt, totuși, a ales să se smerească. În epistola lui către biserica din Filipi, Pavel ne amintește că Isus *S-a dezbrăcat pe Sine însuși și s-a smerit tot mai jos*. Întâi a devenit o ființă umană, trup și sânge. Pentru Dumnezeu etern, acest singur fapt a fost un act infinit de smerenie de sine. Dar a mers dincolo de asta, intrând în postura de slujitor, trăind ca un simplu galilean. Apoi a ales să moară, un alt act infinit și misterios de suferință și smerenie. Și în final, nu a murit pur și simplu, ci în umilire profundă: ca un criminal pe cruce, purtând în trupul Său păcatele celor pierduți. Prin moartea Sa a experimentat abandonarea de către Dumnezeu Tatăl (Matei 27:46), și a devenit *Mielul care a fost junghiat* (Apocalipsa 5:9-12). Isus S-a făcut blestem pentru noi (Galateni 3:13), luând păcatul nostru, pentru ca noi să putem fi îmbrăcați în neprihănire. Pavel ne amintește că *„Pe Cel ce n-a cunoscut niciun păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El.”* (2 Corinteni 5:21).

John Calvin a spus că evlavia creștină a negării de sine este „începutul, mijlocul și sfârșitul trăirii creștine”. În Evangheliile sinoptice, Isus spune: *„Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să Mă urmeze.”* Isus îi cheamă pe urmașii Săi la o viață renunțare de sine, suferința și uneori, în voia lui Dumnezeu, chiar la moarte, pentru numele Lui și al poporului Său.

Chemarea apostolilor la suferință

În timp ce chemarea Salvatorului la suferință este clară, apostolii au avut și ei parte de o chemare nealterată la suferință. Domnul le-a spus dinainte apostolilor, în Damasc, spunând că îi va arăta lui Pavel cât va avea de suferit pentru numele Său. Și într-adevăr, mărturia lui Pavel includea o listă lungă de suferințe pentru numele lui Hristos. Pavel a ajuns în punctul în care spunea: *„Mă bucur în suferințele mele...împlinesc ce lipsește suferințelor lui Hristos...”* (Coloseni 1:24). Mai departe, Pavel declară că scopul lui în viață a fost să-L cunoască pe Hristos, puterea învierii Lui, să-I împărtășească suferințele, devenind ca El în moartea Sa.

Apostolul Petru a vorbit și el de multe ori despre această chemare divină pentru oamenii lui Dumnezeu. A explicat că suferința este o parte integrantă din experiența unui creștin normal, spunând: *„Preaiubiților, nu vă mirați de încercarea de foc din mijlocul vostru, care a venit peste voi că să vă încerce, ca de ceva ciudat care a dat peste voi; dimpotrivă, bucurați-vă, întrucât aveți parte de patimile lui Hristos, ca să vă bucurați și să vă înveseliți și la arătarea slavei Lui.”* (1 Petru 4:12-13). Petru a afirmat că Dumnezeu nu doar ne cheamă să suferim, și ne asigură de planul lui Dumnezeu, spunând: *„Dumnezeul oricărui har, care v-a chemat în Hristos Isus la slavă Sa veșnică, după ce veți suferi puțină vreme, vă va desăvârși, vă va întări, vă va da putere și vă va face neclintiți.”* (1 Petru 5:10).

Și bineînțeles, amintiți-vă că Iacov își începe scrisoarea către biserici, spunând: „*Frații mei, să priviți ca o mare bucurie când treceți prin felurite încercări, ca unii care știți că încercarea credinței voastre lucrează răbdare. Dar răbdarea trebuie să-și facă desăvârșit lucrarea, ca să fiți desăvârșiți, întregi și să nu duceți lipsă de nimic.* (Iacov 1:2-4). Dumnezeu și apostolii ne spun că suferința este calea spre maturitate. Lumea ne spune să căutăm plăcere, confort și siguranță. Dar cele mai rezistente lecții și cea mai mare maturitate vine prin creuzetul suferinței.

Biserica – un trup matur

Probabil că cea mai provocatoare metaforă pe care Scriptura o folosește pentru Biserica este „Trupul”. Așa cum trupul nostru natural crește, la fel și crește și Biserica. Maturitatea necesită luptă, greutate, durere și chiar zdrobire, pentru a deveni „puternic”, în modul și timpul lui Dumnezeu. O biserică matură trebuie să înțeleagă rolul zdrobirii și a suferinței în viețile credincioșilor și Biserica trebuie să învețe să răspundă la suferință și zdrobire într-o manieră care îi aduce slava lui Dumnezeu. Maturitatea recunoaște că Dumnezeu lucrează prin slăbiciune, așadar consideră slujirea celor zdrobiți, cu dizabilități sau în suferință nu ca o obligație, ci ca un privilegiu – ca și cum i-ai sluji lui Hristos Însuși.

Rolul suferinței și a zdrobirii în Biserică

Noul Testament afirmă în mod repetat că suferința și zdrobirea este calea spre maturitate. Aflăm că suferința formează caracter (Romani 5:3-6); produce maturitate (Iacov 1:2-4); aduce credință (1 Petru 1:6-7) și încredere mai mare în Hristos (2 Corinteni 1:8-11). Și nu doar că se afirmă asta ca adevăr, ci este și expusă prin viețile oamenilor lui Dumnezeu de-a lungul istoriei răscumpărării. Iosif a trecut prin multe suferințe dar a ajuns într-un punct în care a mărturisit despre acțiunile oamenilor care i-au dorit răul în viața sa, Dumnezeu le-a plănuțit pentru binele și salvarea multor vieți.

Chiar dacă David a fost pus într-o poziție cu putere și autoritate, doar zdrobirea și necazul l-au condus spre o maturitate mai mare. Psalmii sunt plini de trimiteri la durerea, abandonul, singurătatea și zdrobirea lui. Prin aceste multe probleme, Dumnezeu l-a sfințit și l-a modelat pe David în persoana care trebuia să fie.

După cum am observat mai devreme, Isus, printr-o cale misterioasă, deși era Dumnezeu întrupat, a fost adus la o maturitate mai mare prin suferință. De la scriitorul cărții Evrei aflăm că Isus a fost „făcut desăvârșit” prin suferință și astfel ne poate ajuta în slăbiciunile noastre (Evrei 2:10).

În final, Pavel, din nou, ne dezvăluie asta în mod clar în 1 Corinteni 12:12-26. Aici spune că trupul are unele membre mai slabe și mai puțin frumoase. Dar prin puterea lui Dumnezeu, la fel ca în trupul nostru, în Trupul lui Hristos, aceste membre sunt numite „indispensabile”. Ceea ce

lumea ar numi slăbiciuni – pe cei cu slăbiciuni, zdrobiri, urâțenie sau nevoi – Dumnezeu îi consideră absolut necesar pentru Trupul lui Hristos. Aceasta este o lecție importantă pe care Biserica trebuie să o învețe. Chiar dacă, în mod natural tindem să îi evităm pe cei care sunt diferiți de noi prin slăbiciunile lor, Dumnezeu ne spune să îi îmbrățișăm și să îi aducem aproape de noi.

Privilegiul slujirii celor zdrobiți

Multe culturi subliniază importantă de a fi independent. În special în Vest, creștem învățând să depindem de noi înșine, fără să admitem că avem nevoie de ajutorul său sprijinul cuiva în călătoria noastră. A fi pe cont propriu e un semn de competență și putere. A fi *dependent* de ceva sau cineva e un semn de slăbiciune. În realitate, toate acestea sunt o iluzie – cu toții avem nevoie unii de alții și cu toții avem nevoie de Dumnezeu. Nimeni nu poate să „reușească” singur. Suntem, de fapt, *interdependenți* de Dumnezeu și unii de alții. Dizabilitatea ne ajută să vedem că toți suntem în necaz, facem parte din același trup și avem nevoie să dăm și să primim unii de la alții. În schimb, acest fapt îl face pe fiecare membru *responsabil* în fața lui Hristos și a celorlalți. Persoanele cu dizabilități pot contribui mult la trupul lui Hristos – și atunci când lipsesc, trupul lui Hristos este incomplet, îi lipsesc elementele esențiale.

Scopul lui Dumnezeu pentru Biserică, trupul Său, este că aceasta să *crească în toate privințele...* (Efeseni 4:15). Parte a acestei creșteri este să avem o percepere potrivită asupra slujirii și responsabilității față de ceilalți. Dizabilitatea este o modalitate prin care Dumnezeu arată Bisericii Sale cum să devină un trup *complet*. Să ne purtăm unii altora poverile este de fapt un privilegiu, un mod de a dezvolta asemănarea noastră cu Hristos în viețile noastre personale și în viața Bisericii. Pavel spune că dacă un membru suferă, atunci toate suferă (1 Corinteni 12:26). Când ne identificăm cu cei care suferă, când îmbrățișăm metafora unui trup interdependent, începem să vedem cum putem „să ne purtăm unii altora poverile” (Galateni 6:2). Pe măsură ce suferim și primim mângâiere de la Dumnezeu și oamenii Săi, putem și noi „să îi mângâiem pe ceilalți” cu aceeași mângâiere pe care am primit-o (2 Corinteni 1:3-7). Duhul Sfânt aduce înainte „roada Duhului” (Galateni 5:22-23) atât în cei cu dizabilități, cât și în cei fără dizabilități. Îndelunga răbdare, suferința, înfrânarea poftelor, bucuria etc. sunt cultivate și arătate pe măsură ce trupul lui Hristos îmbrățișează pe acei în suferință, pe cei cu dizabilități, cu slăbiciuni și zdrobiți.

Gânduri finale

Modul în care oamenii reacționează la suferință și zdrobire arată prezumțiile lor despre natura lumii. Mulți oameni presupun că lumea este așa cum trebuie să fie, și ca suferința e o anomalie care trebuie evitată cu orice cost. Dar Biserica matură spune cu convingere că lumea nu e așa

cum ar trebui să fie. De fapt, toată creația a suferit efectele păcatului din urma căderii. Toată creația tânjește după răscumpărare și reînnoire. Pentru că admitem că lumea e stricată, credem că va avea loc o reînnoire, o redresare a nedreptății și zdrobirii. Copiii lui Dumnezeu tânjesc după momentul când toată zdrobirea și slăbiciunea să fie schimbată și îndreptată. Și prin această „îndreptare”, Dumnezeu va primi toată gloria și închinarea.

Trupul matur al lui Hristos spune: *Din El, prin El și pentru El sunt toate lucrurile – chiar și suferința și zdrobirea – și a Lui să fie slavă în veci!*

MODELAREA MIȘCĂRILOR DE SLUJIRE A PRIMEI BISERICI – de Rev. Steve Bundy

Michael era un muncitor în fabrică care avea multe vise și dorințe pentru viața lui. Era logodit, urma să se căsătorească în șase luni și deja își făcea planuri pentru viitoarea familie. Își dorea o familie mare, cu mulți copii. Dar toate astea s-au schimbat într-o dimineață, când a ajuns la muncă fără să fie conștient că mașinăria pe care urma să lucreze avea cadrul rupt. Michael a pornit mașinăria și a început să pună o bucată de metal în ea, așa cum făcuse în fiecare zi de muncă din ultimii 5 ani. A auzit un zgomot puternic și a privit în sus, în timp ce mașinăria cădea pe el. Michael a suferit leziuni serioase, inclusiv fractura gâtului, fapt care l-a lăsat tetraplegic, fără să poată să își miște mâinile sau picioarele, doar mișcări limitate ale brațelor.

Șase luni mai târziu, Michael, care ar trebui să sărbătorească ziua nunții, zace acum în pat, privind tavanul și luptându-se cu vorbele logodnicei sale: „Pur și simplu nu pot duce o astfel de viață... îmi pare rău că nu mă pot căsători cu tine.”

Michael e deprimat și singur. Părinții nu știu cum să îl ajute. Și ei se simt înșelați și mânioși ca o astfel de tragedie s-a întâmplat singurului lor fiu. Simt că nu au la cine apela și nimeni nu înțelege prin ce trec ei toți. Într-un final, ajuns la disperare, tatăl lui Michael ia telefonul și te sună, cerând ajutor. Ce ai face?

Privind la Prima Biserică

Biblia ne spune să fim gata să *plângem cu cei ce plâng*. Ne oferă, de asemenea, exemple clare de cum ar trebui credincioșii să slujească unul altuia și să își împartă poverile. Luca subliniază natura Primei Biserici ca una în care credincioșii își purtau de grijă unii altora. Asemenea teologiei lui Luca – ca lucrarea lui Hristos a fost una a inversărilor și contrastelor din Împărăție – în Biserică, cei care par a fi „dinafară”, vor fi de fapt întâmpinați cu bucurie, vor îmbrățișați și primiți. Pe măsură ce Prima Biserică se luptă să își găsească identitatea și în special, să îi primească pe cei dintre Neamuri, a suferit o continuă transformare a minții și a inimii. Această transformare i-a legat strâns pe credincioși într-o comunitate de frați și surori în Hristos care înțelegea că nevoile fizice și spirituale ale unuia dintre ei, erau de fapt nevoile fizice și spirituale a tuturor. Acest fel de transformare este una ce spune: „Nu îți voi întoarce spatele din cauza dizabilității tale... pentru că eu și cu tine suntem din aceeași familie.”

Această gândire aparține teologiei lui Luca, teologia celor nevoiași, a proscrisilor și persoanelor cu dizabilități – și într-un final a Neamurilor, care vor fi cu toții incluși în Împărăția lui Dumnezeu și Biserica lui Isus Hristos. Robert W. Walls vorbește despre asta în comentariul său pe Faptele Apostolilor, menționând că *koinonia* experimentată de Prima Biserică a fost o transformare adusă de Duhul Sfânt, o transformare „ce a provocat o părtășie printre credincioși, care

împărtășesc nu doar credințe și valori comune; ei afișează o atenție profundă pentru bună starea fizică și spirituală a celuilalt, ca într-o comunitate de prieteni.” Walls subliniază tipologia profetică a Jubileului – anul bucuriei (Levitic 25:10) și anul de îndurare al Domnului (Isaia 61:2) ce a fost împlinit în Hristos (Luca 4:18-21).

Nouă comunitate de credincioși care Îl urmau pe Domnul și Salvatorul înviat erau cu adevărat un popor care exemplifică viața și slujirea lui Isus printre toți oamenii, inclusiv săracii, orbii și șchiopii:

„Toți credincioșii erau la un loc și aveau toate în comun” (Fapte 2:44 NTR). La începutul Evangheliei sale, Luca folosește profeția Isaianică despre „anul de îndurare al Domnului” ca să introducă principalele teme ale slujirii pentru care a fost uns Isus (Luca 4:16-19). În mod particular, acțiunile lui Isus printre cei săraci și lipsiți de putere, prin identificarea cu statutul lor mărginaș în Israel, și propovăduirea eliberării lor, sunt luate ca o împlinire a acestei profeții despre Jubileul Domnului (Luca 4:21). Învățăturile lui Isus despre dăruirea posesiunilor prevăd caracterul social al Împărăției lui Dumnezeu, unde starea celor mai neînsemnați, șchiopi și pierduți este transformată. Harul lui Dumnezeu nu îi privilegiază pe cei bogați și faimoși. Dragostea eliberatoare a lui Dumnezeu este pentru oricine cheamă numele Lui pentru mântuire. Totuși, aceste Jubileu este posibil doar datorită mormântului gol și doar după Cincizecime. Împărăția lui Dumnezeu reflectă solidaritate și mutualitate și nu un sistem de clase; așadar, credincioșii locuiesc împreună și au toate lucrurile *în comun...*”

În Faptele Apostolilor există șase declarații sinteză care stabilesc șase tablouri sau cuburi de materiale (Fapte 6:7; 9:31; 12:24; 16:5; 19:20; 28:31). Nașterea și trăirea primei Biserici a fost un rezultat al (1) revărsării Duhului Sfânt; (2) creșterea numărului celor care credeau; și (3) persecuția. Știm deja din cele trei paragrafe sinteză că scot în evidență câteva caracteristici a credincioșilor primei biserici. Ei s-au dedicat: (1) învățăturilor apostolilor; (2) părtășiei; (3) frângerii pâinii; (4) rugăciunii și (5) înfăptuirii minunilor. Totuși în cele trei sinteze, accentul este pus pe *koinonia* care avea loc între credincioși. Nu existau nevoi fizice sau spirituale între ei deoarece *aveau toate în comun* (Fapte 2:44). Comentând pe acest verset, Richard Longenecker o numește „declarația de teză a lui Luca cu privire la modul în care credinciosul practică trăirea comunală.” Longenecker continuă:

„Luca atunci 1) subliniază faptul că în prima Biserică aveau loc acte continue și extraordinare în același timp, ale preocupării sociale creștine și 2) și leagă aceste acte de proclamarea apostolică a Învierii... Experimental, unitatea spirituală pe care credincioșii au considerat-o o realitate vie prin credință comună în Isus, trebuie – eu realizez ei – să fie exprimată prin îngrijirea de nevoile fizice ale fraților și surorilor lor creștini. Cu adevărat, integritatea lor ca o comunitate a credinței depindea de acest fapt.”

Mulți oameni de știință cred că primii creștini se vedeau pe ei înșiși ca o rămășiță neprihănită a lui Israel și ca urmare, aveau în mintea lor cuvintele clare din Deuteronom 15:4: „*Totuși la tine să nu fie niciun sărac, căci Domnul te va binecuvânta în țara pe care ți-o va da de moștenire Domnul Dumnezeuul tău;*” Simon Kistemaker, de asemenea, prezintă această paralelă, legând faptele primei Biserici de mesajul lui Hristos din Evanghelii: „*Ferice de voi care sunteți săraci, pentru că Împărăția lui Dumnezeu este a voastră*” (Luca 6:20; Matei 5:3; și tânărul bogat din Matei 19:21). Kistemaker comentează: „Scopul primilor creștini era abolirea sărăciei pentru ca persoanele cu nevoi, ca și clasă socială de oameni, să nu mai existe printre ei (Fapte 4:34a)”.

Șapte „mișcări” ale slujirii persoanelor cu dizabilități

Experiențele noastre din slujire ne modelează perceperea noastră a modului cum ar trebui să arate aceasta slujire. Deseori când ne gândim la slujire eficientă, ne imaginăm o lucrare care „captează” cel mai mare număr de oameni sau care folosește cel mai bine resursele bisericii. Trebuie să evanghelizăm cât mai multe persoane și să fim buni administratori a ceea ce Dumnezeu ne-a dăruit. Este important, totuși, că definiția unei slujiri de succes să nu fie modelată după ceea ce lumea definește ca succes („mai mare, mai bun, mai rapid!”), ci mai degrabă după ceea ce Dumnezeu numește succes.

Trebuie să ne analizăm personal, să aruncăm o privire la inimile noastre și să determinăm care este adevărata noastră motivație. Pentru aceasta este nevoie de un timp de încetinire, căutarea lui Dumnezeu prin rugăciune și Cuvântul Său, și cultivarea unei inimi sensibile pentru cei răniți. Pentru că slujirea să aibă loc între cei afectați de dizabilități, atât Biserica, cât și credincioșii în parte, trebuie să înainteze înspre cele șapte zone specifice ale slujirii:

- 1. Mișcarea de la Programe la Prezență (*Lucrarea membrilor*).** Când slujești celor cu dizabilități, nu există un substitut pentru timp. Nu „programele” ar trebui să vă dicteze activitatea – prezența în timp, atenția și parcurgerea călătoriei alături de cel afectat cu dizabilități ar trebui să fie partea cea mai importantă. În Fapte 2:44, Luca numește asta *koinonia*, ceea ce înseamnă a avea toate lucrurile în comun... a împărtăși călătoria cu celălalt.
- 2. Mișcarea de la Slujirea Cantitativă la Slujirea Calitativă (*Lucrarea Cuvântului*).** Nu există substituiți sau surse alternative de speranță, comparabile cu inspiratul Cuvânt al lui Dumnezeu. În adevărurile lui găsim sursă pentru nădejdea noastră în necazuri, în descurajare și disperare. Este nevoie de timp pentru a împărtăși eficient Cuvântul lui Dumnezeu cu o persoană afectată de dizabilități. Ochiul slujitorului nu trebuie să fie asupra *cantității* (număr), ci asupra *calității* slujirii (împărtășirea corectă a Cuvântului Adevărului). Așa cum un chirurg priceput așează bisturiul pe zona ce

necesită operație, la fel și noi trebuie să aplicăm cu îndemânare Cuvântul lui Dumnezeu asupra persoanei care e afectat de o dizabilitate ce a schimbat viața ei.

- 3. Mișcarea de la Slujirea Comodității la Slujirea Convingerii (*Lucrarea ascultării*).** Slujirea celor cu dizabilități nu este una aleasă de Biserica din cauză că e foarte ușoară, ci pentru că este o slujire dreaptă. Este un act de ascultare a Cuvântului lui Dumnezeu și a Salvatorului Isus Cristos. În Matei 25:40, Isus ne-a spus că slujirea celor aflați în necaz, slujirea pentru *acești cei mai neînsemnați frați ai Mei*, este de fapt slujirea lui Isus Însuși. Multe biserici de azi aleg slujirea comodității – slujirea celor care umplu rândurile bisericii cu stiluri adecvate de îmbrăcăminte, parfum, freze și conturi la bănci. În contrast, slujirea convingerii îi include pe cei afectați de dizabilități indiferent de ce pot oferi în schimb.
- 4. Mișcarea de la *A fi înțeles* la *A înțelege* (*Lucrarea identificării*).** Fiecare credincios are un loc în Trupul lui Hristos. Pavel ne spune în 1 Corinteni 12:18-22 că Dumnezeu a așezat fiecare membru al Trupului Său așa cum a dorit El și că membrele care par mai slabe sau nefolositoare sunt dimpotrivă, *indispensabile*. Biserica ce dorește să îi îmbrățișeze și să îi includă pe cei cu dizabilități, trebuie să treacă de la acomodarea membrilor după imaginea Biserici la transformarea acestora după imaginea lui Cristos. Acest proces presupune mutarea într-un loc al înțelegerii rolului fiecărui membru în cadrul bisericii locale, în special rolul celor cu dizabilități. De asemenea, presupune și o cunoaștere a istoriei personale a fiecărei persoane, luptele lor, talentele, darurile și contribuțiile la Trupul lui Hristos. Este, în esență, lucrarea identificării cu cei cu care Hristos s-a identificat deja.
- 5. Mișcarea de la *A fi important* la *A fi disponibil* (*Lucrarea rugăciunii*).** Slujirea persoanelor cu dizabilități este de multe ori o lucrare „din culise”. Nu este o lucrare „în lumina reflectoarelor” care să îți ridice ego-ul și să îți scoată în evidență darurile cu care ești înzestrat, ci e o lucrare de „mobilitate descendentă”, dacă împrumutăm terminologia lui Henri Nouwen. Este o lucrare a smereniei și rugăciunii. Este o lucrare care ne cere să lăsăm deoparte programul nostru personal și să căutăm cu râvnă, prin rugăciune și statornicie, să slujim celor cu dizabilități. Presupune mijlocire, prin cereri și mulțumiri, în locul altora. S-ar putea să provoace inconveniențe timpului, resurselor și energiei tale, prin activități precum mersul la cumpărături de alimente, mersul cu mașina la biserică, invitații de a sărbători Crăciunul împreună, mici reparații pe acasă sau aranjarea curții. Mulți ar numi această slujire „neimportantă”, dar este apreciată de Dumnezeu și este aplicată lui Isus Însuși.

- 6. Mișcarea de la A fi auzit la A asculta cu atenție (Lucrarea Duhului).** În cultura noastră ce se mișcă în ritm rapid și fiecare așteaptă o mulțumire imediată, slujirea oamenilor, în special a celor cu dizabilități, trebuie să fie condusă de Duhul Sfânt. Suntem așa programați să dăm imediat „răspunsuri” că rareori așteptăm ca vorbele Duhului Sfânt să ne inspire și să ne călăuzească. Avem nevoie de înțelepciunea Lui ca să știm versetul potrivit din Scriptură care să îl spunem, rugăciunea potrivită care trebuie să ne rugăm, relația potrivită pe care să o stabilim sau timpul potrivit când să ajutăm. Dar trebuie să îl ascultăm și pe cel pe care îl slujim. În ce punct au ajuns cu dezvoltarea spirituală? Care sunt adevăratele probleme cu care se confruntă în relații, slujbe și activități zilnice? Simt că se potrivesc în biserică? Permite-le să se gândească la modul în care Duhul Sfânt le-a vorbit. Ce înțeleg din Scripturi? Atunci când slujim celor care se luptă cu dizabilități, trebuie să ne stăpânim dorința noastră de a fi auziți și să ne facem timp să descoperim sufletele lor.
- 7. Mișcarea de la A preada la A fi învățat (Lucrarea reciprocității).** Cei cu dizabilități au multe de învățat pe Trupul lui Hristos despre zdrobire și iertare. Slujirea acestor frați este văzută de multe ori că o stradă cu un singur sens, o caritate sau o donație. Totuși, când cei cu dizabilități se regăsesc în Hristos, pot deveni slujitori măreți și mărturii ale harului, dragostei și milei Salvatorului. Când Dumnezeu folosește zdrobirea lor fizică sau mentală pentru gloria Sa, ei ne învață cum Dumnezeu folosește zdrobirea spirituală pentru a se descoperi lumii prin Biserică. Așa cum Pavel afirmă în 2 Corinteni 1:5: „*Căci, după cum avem parte din belșug de suferințele lui Hristos, tot așa, prin Hristos avem parte din belșug și de mângâiere.*” Biserica nu trebuie să rateze această oportunitate măreață de a sluji celor cu dizabilități și de a primi slujirea bogată din partea lor.

Bucuria în slujirea ce schimbă vieți

Reacția lui Michael de disperare și deznădejde nu e ieșită din comun după un accident ce a produs schimbări pe viață. Joni Eareckson Tada a scris despre propriile lupte și depresii și a ajuns să aibă o carieră prin care îi ajută pe alții să iasă din asta. Dumnezeu o folosește pe Joni ca pe un colac de salvare pentru Ron Huckabee, după ce fostul pastor pare să fi renunțat. Ajunsă la disperare, soția lui Ron, Bev, i-a trimis lui Joni un mail în care i-a explicat că paralizia soțului său, care lupta cu cancerul și cu infecțiile constante, l-a lăsat pe Ron fără speranță. Joni l-a căutat pe Ron, i-a amintit de adevărurile ascunse în ceața deznădejdii și l-a ajutat să vadă că Dumnezeu încă se putea folosi de el. Ron, care era un tetraplegic deprimat și condamnat la pat, care refuza să vorbească cu cineva, a ajuns să devină Coordinatorul Rugăciunii Naționale, la Marketplace Ministries din Dallas, Texas. Ce l-a schimbat? Speranța și un frate credincios dornic să i se alăture și să îl ajute să își care povara.